

... vseh četiri in ... pošiljanje ... 7 dni, štiri leta ... Naročnina se pošlje ... Slovenščina Gospodarja ... Mari-bora, Koroska cesta št. 5. ... telefon interurban št. 115.

Postojna ... štani 3 kroni ali 50 para.

Polnina v delavi SHS paviliona.

... št. 5, Rokopisi se ne ... Upravništvo ... Cene ... telefon interurban št. 115.

SLOVENSKI GOSPODAR

LIST LJUDSTVU V POUK IN ZABAVO

15. številka

Marijbor, dne 13. aprila 1922.

56. letnik.

Za Veliko noč 1922.

Beograd, v začetku aprila 1922.

Uredništvo „Slovenskega Gospodarja“ me je naprosilo, naj napišem za Velikonoč čitateljem našega lista nekaj za „pisanko.“

Rad bi Vam kot star in odkrit prijatelj napisal za velikonočni pozdrav poročilo o zboljšanju — našega gospodarskega stanja. A žalibog ... Saj veste, kako stojimo. Kmetje me povprašujejo: Kdaj se bodo davčna bremena zmanjšala, kdaj bodo davki pravično porazdeljeni? Delavec me vpraša: Ali se ne bo kmalu konec draginje? Ali je že blizu oni čas, ko bom lahko samemu sebi in deci kupil obleko in dovoli kruha? Istotako prihajajo obrtniki in kličejo: Kdaj bo že vendar konec sedanjih obupnih gospodarskih razmer? Mi ne moremo več naprej.

Da! Res je: vsi obupujemo vsled sedanjega ne zdravega gospodarskega stanja. Pa zakaj? Ali so vse prilike res take, da moramo iti rakovo pot? Ali ni mogoče kreniti na bolje? Kratak odgovor na to: Naša cela domovina je od Boga oblagodarjena z velikimi naravnimi zakladi. Imamo vse pogoje za zdrav gospodarski razvoj v naši državi. A oni, ki imajo v rokah našo usodo, so slepi in gluhi. In ta slepota in gluhost je največ kriva našega propadanja! Krščanske ljubezni do bližnjega ni več! Na Boga so pozabili možje v beograjski vladi, — brez Boga vladajo in zategadelj pa je Bog odtegnil njih delu svoj blagoslov. Druge evropske države so uvidele in prišle do spoznanja, da se je treba vrniti k Bogu. Le naši vladinovi garajo po brezverskem, prostozidarskem receptu. Uspeh vladanja in gospodarstva v stezah brezverstva je — propadanje kmeta, delavca, obrtnika in sploh nižjih ter srednjih slojev. Sedanja brezbožna vlada pa še prinaša vsem tem slojem za letošnjo pisanko ali piruhe: predloge o novih davkih, novih bremenih! V gospodarskem oziru bo žalostna Velikonoč leta 1922 ...

In kaj je z našo zaželjeno samoupravo Slovenije? Na papirju so nas že razkosali, razparcelirali. Ali bo sledila tudi dejanska razdelitev? Kdo ve? Zedinjena, nerazdeljena, močna Slovenija je beograjski gospodi trn v peti. Demokrati in radikali so razrezali Slovenijo ...

In pri tem delu so jim pomagali žalibog tudi sinovi slovenske matere: slovenski samostojenci, demokrati in socialni demokrati! Kar Slovencev ni pograbilo Italija, Avstrija in Madžarska, so nas s to parcelacijo hoteli na vsak način oslabiliti. „Združena Slovenija!“ so klicali že l. 1848 tedajni voditelji Slovencev. „Združena Slovenija!“ smo klicali ob preobratu leta 1918 in „Združeno Slovenijo“ v okvirju naše jugoslovanske države kličemo še sedaj. Kdo bo zmagal? Ali pravi iskreni Slovenci, ki se zbiramo pod praporom naše krščanske stranke, ali oni, ki so se pročili protivnikom slovenske avtonomije? Bodimo potolaženi! — Pravična in poštena stvar mora zmagati! Našo avtonomijo, že skoro 100 let zaželjeno Združeno Slovenijo bomo dobili! — Ako ne danes, na jutri. Če ne ob letošnji vigređi, pa eno prihodnjih spomlad! Pošteni Srbi že sami uvidevajo, da so nam storili veliko krivico, ko so nas razrezali. In bratje Hrvati, Bosanci, Dalma-

inci in Bunjevci stojijo ob naši strani in mi na njihovi ... Rod slovenski! Ne obupaj! Zastopniki, poslanci Tvoji Ti obljublamo, prisujemo, da hočemo ta boj za sveto naše pravo bojevati tako dolgo, da zmagamo!

„Kaj pa bo z nami trpečimi?“ vprašajo invalidi in sirote. Ze celo vrsto Velikih noči čakate, a obljubljene pisanke, piruhov ni od nikoder. Kmet in obrtnik plačujeta sicer invalidni davek, iz državnih kase se vsako leto daje pod naslovom „za invalide“ na stotine milijonov. A kaj dobite vi od tega? Kam gre ves ta denar? Malo ga ostane v vaših rokah, razgubi se za nabroj dobroplačanih visokih uradnikov, za potovanja istih itd. Zopet pridemo na isti odgovor, kot pri gospodarstvu — kjer ni Boga, ni sreče, ni blagoslova! Denar, namenjen za Vas invalide in sirote, razdeljujejo v Beogradu ljudje, ki ne poznajo vere v Boga. Zategadelj kličem: Ko se vrne narod in oni, ki so na vladi, nazaj h Kristusu, vrnila se bo tudi prava ljubezen do bližnjega, do trpečih. Pripravljajmo vsak v svojem krogu to Veliko noč, katera bo prinesla pisanko, piruhe vsem trpečim!

In naši slovenski mladeniči v kasarnah. — Daleč proč od slovenske koč! Mnogi nam pišete pisma, polna žalosti, polna pritožb in polna tuge. Tudi Vam bi rad poklonil za Veliko noč — slajšo pisanko, kot jo boste letos uživali. Poslanec Jugoslovanskega kluba smo v Beogradu ob vsaki priliki protestirali proti krivicam, ki se godijo Vam v posameznih garnizijah. Skoro vsak dan nas vodi pot v vojni ministristvo, v parlamentu se govori o petovanju o vaših težavah. Zahtevali smo celo, da se glavnega krivca — bivšega vojnega ministra generala Zečevića — postavi pred sodišče. A nismo uspeli. Premalo nas je. Tudi za Vas, oziroma za one, ki pridejo za vami, pride boljša vigređ. Zastareli vojni zakon bo treba korenito spremeniti: znižati službeno dobo samo na nekaj mesecev, odpraviti vsako krivico, ki se Vam godi. Zahtevali bomo, da pride v ta zakon določilo: slovenski vojniki morajo ostati v Sloveniji (ali vsaj bližje) pod slovenskimi oficirji. Kdaj se izvede vse to? Po novih vclitvah! Zategadelj zahteva naša stranka, da nam vlada razpiše volitve. Fantje slovenski, ne obupajte! Pride tudi za Vas boljša in lepša pisanka!

To so moje misli in želje za Veliko noč 1922! Vam vsem: volilem, somišljenikom, somišljenicam, organizatorjem in agitatorjem, vsem prijateljem in prijateljicam našim v Sloveniji, vojakom ter rojakom izven slovenskih sel moje in mojih tovarišev tople spomladanske pozdrave!

Franjo Žebot, narodni poslanec.

Na shode, na zборе!

Treba je, da ves naš slovenski narod prekvamimo z idejami naše krščanske stranke. Naš program mora biti dober znan kmetu, obrtniku in delavcu, najemniku, viničarju in onim, ki so v raznih službah. Do danes je bila pri nas povečini ta navada, da so ljudje prestopali iz stranke v stranko, kakor je pač potegnili veter. Le oni, ki so vzgojeni v naših organizacijah, ki so se utrdili v bojih, one ne omaje nobena politična burja. Nasi shodi, naša zborovanja in naše časopisje

ima važno nalogo, da vcepi v dušo vsakega slovenskega človeka resnico, da je največje zlo za našo politiko, za naše ljudstvo, ker naši ljudje ne uvidevajo razlik med programi posameznih strank. Vzgleđ: Pred volitvami leta 1920 je mnogo naših ljudi videlo v zelenem programu Samostojne svoje rešitev. Ljudje so šli na lim in danes jadikujejo. Drugi so zopet nasedli Kristanovim socialdemokratom. Upali so, da bo socialdemokratska stranka odpravila draginjo, pomagala nezakodolnežem in zato so šli s to stranko žal mnogi, ki so bolj pobožni, kot najbogomolnejše vaške ženice. Danes so spoznali, da je resnična stara prislovica: „Osel gre samo enkrat na led.“

Na shodih in sestankih naj naši govorniki in organizatorji v poljudni in domači besedi naslikajo dobremu našemu ljudstvu veliko razliko med načeli in cilji (programi) naše Slov. ljudske stranke in nasprotnimi strankami. Naš verski, kulturni, slovenski, gospodarski, delavski, obrtni in vsi še drugi oddelki velikega programa morajo biti znani celemu ljudstvu. Kakor ima vsaka hiša katoliški katekizem naš očenaš, tako mora vsaka naša hiša dobro znati, kaj zahteva Slov. ljudska stranka za vse sloje našega ljudstva, kako se naj uredi naša država, naša uprava, naša državna obramba (vojaštvo), kako vse druge enake zadeve.

Ako bomo tako vzgojili naše ljudi, potem bodo prenehala marsikatera presečenja, profepi naših in take komedije. Narod bo politiko vzel resno in resno bo tudi razgovarjanje z drugimi — strankami.

Pristransko izvedena agrarna reforma — posledica uvoza žita.

Mi podaniki naše SHS države se tako radi ponasamo z našo rodovitno zemljo, ki bi nam morala nuditi v izdatni preobilici — kruha. Saj so v okvirju naše kraljevine glede produkcije žita najplodovitejše pokrajine kot: Vojvodina, Banat, Bačka in Srem.

Pa kakor gre pri nas v vsakem gospodarskem oziru navzdol po krivdi od zgoraj, tako je tudi s produkcijo žita. Po triinpolletnem ujedinenju smo letošnjo zimo ter spomlad prijadrili kot izključno agrarna država tako daleč, da smo prisiljeni za glede prehrane nezadostno preskrbljene kraje uvažati žito iz Rumunije in Amerike.

Vzrok letošnjega znatnega uvoza tujega žita v naše kraje nam opisuje Srbijanec Nedeljkovič kot očividec in pravi, da je ta uvoz posledica — pristranske izvedbe agrarne reforme po naših žitnorodnih krajih v Vojvodni, Bački, Banatu ter Sremu.

Ministrstvo agrarne reforme in razni agrarni uradi so bili doslej skoro izključno v rokah demokratov. Kakor znano, se je morala demokratska stranka pri zadnjih državnozbornskih in občinskih volitvah bojevati z vsemi vnebovpijoče krivičnimi in protizakonitimi sredstvi, da si je izvila iz naroda to moč, ki jo posedata danes v narodni skupščini. Za priboritev politične moči je služila in biva demokratom dobrodošla agrarna reforma.

Zaklad na otoku.

(Dalje.)

Dvignil je roko, — brez dvoma, da bi z večjim zanosom povedal, naj naju ustrelijo —

Pa ni prišel do tega —

V tistem trenutku so počili trije streli v bližnjem grmičju, George se je zavalil v jamo in oni z obvezano glavo za njim. Ostali trije pa so se obrnili in zbežali na življenje in smrt po gozdu —

Se se je zvijal George v smrtnih sunkih, ko dvigne Dolgi John samokres in mu ga ustreli v glavo, in ko George v zadnjih stresljajih obrne v naj svoje oči, mu reče mirno:

„George, mislim, da sva se pobotala!“ —

Obenem plane iz grmovja zdravnik, Gray in Gunn.

„Naprej, za njimi!“ zakliče zdravnik. „Naglo, lantje, da ne pridejo do čolnov!“

In skočili smo za njimi po gošči.

Povem vam, Silverju se je silno mudilo za nami. Kako je mogel ta človek s svojo berglo in s svojo eno nogo čez grm in strn dohajati nas druge zdrave ljudi, tega še danes ne razumem in tudi zdravnik pravi, da ne.

Pa vkljub vsemu je že zaostal kakih štirideset

metrov, ko smo prihiteli na rob planote. In tedaj je zavpil za nami:

„Gospod doktor, glejte! Ni sile več!“

Res da nam ni bilo treba več hiteti.

Uporniki so bežali proti notranjščini otoka in mi smo že bili med njimi in med čolni —

Sedli smo, da si oddahnemo. Počasi je prišel Dolgi John za nami.

„Hvala vam, gospod doktor!“ je dejal ter si brisal znojno lice. „O pravem času ste prišli, — mislim, zame in za Jima! — I, to ste pa vi, Ben Gunn —! Ampak, lepo izgledate, to se vam mora reči!“

„Jaz sem Ben Gunn, da!“ je dejal samotar in se zvijal v živi zadregi. — In po dolgem molku je pristavil: „Kako pa vi, gospod Silver? Prav dobro, bodete rekli, hvala vam!“ —

Počasi smo stopali proti obrežju, kjer sta ležala čolna. Potoma je pripovedoval zdravnik svojo zgodbo. Silver je napeto poslušal in napol zmešani Ben Gunn je bil junak dneva.

Na svojih dolgih, samotnih potovanjih po otoku je našel kostenjak, mu pobral vse, kar je našel zase uporabnega na njem, je našel tudi zaklad, ga je izkopal — njegova strta lopata je še ležala v jami — in ga je z mnogim trudom znesil v svojo — skalnato votlino, kjer je vsa tri leta stanoval, —

oo pomočju visokega, gozdnatega hriba, na severovzhodni strani otoka. To se je zgodilo kaka dva meseca pred prihodom „Hispaniole.“

Zdravnik je Gunna tisti popoldan po napadu, — štirikrat, ko sem tudi 'az ušel iz koč — obiskal in je zvedel od njega, kako je z zakladom. Ko je drugo jutro opazil, da „Hispaniole“ ni več, je šel k Silverju in je sklenil z njim in njegovimi tovariši premirje. Dal mu je zemljevid, saj je bil sedaj zanj brezpomemben, dal mu je zaloge — Gunnova votlina je bila dobro založena s povejenim in osoljenim kozjim mesom — dal mu je vse, kar si je Silver želel, samo da je smel s svojimi tovariši nemoteno oditi iz koč h Gunnu, kjer je bil zrak čist in zdrav, in čuvati zaklad pred uporniki.

„Kar vas zadeva, Jim“, mi je dejal, — težko mi je bilo, pa storil sem, kar sem mogel, — pred vsem za tiste, ki so ostali zvesti svoji dolžnosti. — Da pa vi niste bili med njimi, to je vaša — lastna krivda.“

Ko pa je pri svojem bolniškem obisku zvedel, kaka nevarnost preti meni, ko bodo uporniki našli jamo prazno, se je naglo vrnil k votlini, — pustil graščaka pri ranjenem kapitanu, vzel Graya ter Gunna seboj in hitel k „visokemu drevesu“, da bi bil o pravem času pri roki. Pa uvidel je, da boče kljub vsej naglici prepozen. Poslal je torej brzono-

Kot neomejeni gospodarji agrarne reforme so se vrgli demokratije na naseljevanje dobrovoljcev (dobrovoljci so razni bivši avstro-ogrski medvojni čezrtarji in ujetniki, ki so se pustili v ujetništvu izvršiti v takozvane legije, ki so se potem borile na strani Rusov, Srbov, Francozov in Italijanov proti rajni Avstriji v Vojvodini in Sremu. Med te dobrovoljce so razdelili demokratije najlepšo in najrodovitnejšo veleposest zgoraj omenjenih pokrajin, ne oziraje se na dejstvo, ali bodo ti ljudje to zemljo obdelovali ali ne!

Demokratom je bilo vseeno, dobi li zemljo kak bivši čevljar, krojač ali tovarniški delavec, policaj ali žandar, kateremu se niti ne sanja o poljedelstvu, ampak samo obljubiti je moral, da bo spustil pri volitvah kot znak zahvale za zemljo svojo volilno kroglico v demokratsko skrinjico.

Radi razdelitve najrodovitnejše zemlje med popolnoma za poljedelstvo nepoklicane ljudi, piše g. Nedelkovič, vidimo danes na stotisoče oralov najboljše bačke in banatske zemlje, kako leži nerazorana, neobdelana in neposeljena. Vsakemu potniku se nudi pri Novem Sadu pogled na 36.000 oralov posesti v enem skupnem kosu, ki sameva pusto neobdeljena ter nedotaknjena.

Službeno je potrjeno, da je površina obsejane posesti to leto mnogo manjša v naši državi kakor lansko leto in to samo radi agrarne reforme. Nekaterim veleposetnikom v najrodovitnejših krajih se je posrečilo, da jim je prizanesla agrarna reforma, kar so imeli zveze z visokimi demokratskimi politiki potom advokatov, ki so postali kar čez noč radi posredovanj večkratni milijonarji. Drugi del veleposetnikov, katerih posesti še ni do danes razdeljena, pa jo pusti po večini neobdelano, ker si ni v svesti, da bo tudi žel kar je posejal. Lahko namreč zadene kakega veleposetnika kar čez noč bliž agrarne reforme in potem izgubi poleg zemlje še posetano seme.

Radi že izvedene agrarne reforme in zaradi strahu pred njo je ostal ogromen del nepreglednih veleposestev lani in letos po večini neobdelan. — Radi teh žalostnih dejstev iz poglavja o neumno-pristranski izvedbi agrarne reforme in neprestanega strahu pred njo se je moralo in se še mora letos uvažati drago rumunsko in ameriškano žito, ki je franko Beograd še vedno ceneje kakor pa naše domače.

Ker se izrablja celo zemlja v grde strankarske politične namene in razdeljuje med nevredne in nepoklicane za obljubo volilne kroglice, je pri nas pomanjkanje že neznošno dragega kruha in glavni vzrok splošne draginje ter vedno večjih davkov, ker mesto da bi mi kot izključno agrarna država žito izvažali, ga pa uvažamo in sami po nekaterih krajih Slovenije, Dalmacije, Bosne-Hercegovine in južne Srbije stradamo po zaslugi demokratov. Agrarna reforma — glavni up tolikernih zemlježeljnih in zemljevrčnih malih ljudi — je padla v demokratsko politično blato, ki znatno ogroža gospodarsko-finančni položaj cele države.

Kako bo z letino 1922?

Beograd, 4. 4. 22.

Veliko ulogo igra v državnem in narodnem gospodarstvu Jugoslavije vprašanje: „Kaka bo letina?“ Valuta, draginja, pomanjkanje, vse je odvisno od tega, kako kažejo žitne posetve v naši državi. Danes stojimo glede preskrbe ljudstva z moko

goga čunna naprej, da stori kar se da in zadrži Silverjevo družbo. Gunn se je spomnil praznoverja svojih nekdanjih tovarišev, posnel je glas Flintov, in zares zadržal upornike tako dolgo, da sta Gray in zdravnik prihitala do jame.

„Ah“, je dejal Silver, „sreča zame, da je bil Jim pri meni. — Brez pomisleka bi bili sicer — ustrelili starega Johna!“

„Brez pomisleka!“ je odvrnil doktor Livesey dobre volje. —

V tem smo prišli do uporniških čolnov. Enega smo razbili, v drugega pa smo sami sedli in odveslali proti severnemu zalivu.

In o pravem času smo dospeli.

„Hispaniola“ je plula proti ustju zaliva, plima jo je dvignila s peska in da je bilo le malo vetra, nikdar več bi ne bili videli naše jadrnice, ali pa bi jo bili našli kje razbito ob skalovju. —

Potkali smo drugo sidro in jo varno zasidrati. Nato pa smo odveslali nazaj na jug, do navstric Gunnove votline, ki jo je bilo dobro videti z obrežja gori na hribu. Gray se je vrnil s čolnom k „Hispanioli“ za stražo čez noč, nas pa je peljal Gunn k svojemu samotarskemu bivališču.

Ni bilo predaleč. Skozi gozd ob obali smo dospeli do vznožja hriba in po zmerni, zarašeni strmini do visoke sive skale.

Pri vходу v votlino je slonel graščak na svoji puški. Pezdnav je bil prisrčen. Mojega bega ni omenil niti z besedico. Ko pa ga je Silver uljudno pozdravil, je zardel.

(Dalje prihodnjic.)

Pravljica o človeški rodovednosti.

V gozdu je živel nekoč drvar s svojo družino. Ti ljudje so bili zelo revni in so trpeli veliko po-

tako slabo, da morajo naši trgovci kupovati žito in moko v Rumuniji in v Ameriki. Dokler je še le količjak bilo zaloge, so židovi izvažali in izvažali, a sedaj moramo za lastne potrebe kupovati za neznošno visoke cene žito in moko v Rumuniji in v Ameriki. Bog nas obvaruj takih državnih gospodarjev!

Žitne setve v naši „žitnici“, t. j. v Bački, Banatu, Sremu, in sploh v žitornih krajih ob Savi, Donavi in Tisi, kažejo zelo ugodno. Vse vrste žita so izobno prezimile. Poletna in jesenska suša je zadrževala jesensko razgrnitev posetev, pa obilna letošnja spomladanska vlaga je povzročila, da so se setve učvrstile in razgostile. Ko sem se te dni vozil na črti Beograd—Idžija—Novi Sad—Subotica, sem se sam prepričal, da so poročila o ugodnem stanju zimske in spomladanske setve res istinita. Velikanske planjave sveta je obsejanega s pšenico. Kakor daleč sega oko, vse je pokrito z zelenjem našega upa, upa na cenejši kruh! Kar ne zmore ne trgovinski minister, ne minister za državne finance, to nam bo naklonil Vsemogočni nebeški viadur! Naj se državniški in politični še tako pripravajo, na kak način bi zboljšali valuto ter zmanjšali draginjo, vsi skupaj so ubogi, nezmožni črvički. Le On nad nami je, ki daje naši zemlji po velje, da rodi dovolj kruha za vse. Preko te resnice ne more noben še tako zakrknjen rdečkar ali liberalček!

Upamo, da bo tudi v Sloveniji spomladanska vlaga pripomogla do boljšega izgleda na dobro žetev.

Glede sadja obstoji bojazen, da bodo mrzli vetrovi uničili up na dobro sadno letino. V Slavoniji, Bački, Sremu in Banatu je mraz v noči od nedelje, dne 2. na ponedeljek, dne 3. aprila uničil vse zgodnje sadje in škodoval tudi nekoliko vinski trti. Celotna zemlja je nekoliko zmrznila, tako hudo je pritisnil nočni mraz. „Kako je v tem oziru v Sloveniji, mi danes, ko to pišem v Beogradu, še ni znano.“

Z ozirom na ugodne izgledne letošnje letine so začele polagoma padati cene žitu v Novem Sadu, „er je središče jugoslovanske žitne trgovine, so v zadnjih dneh padle cene pšenice pri 1 kg za 40 do 50 vinarjev. Cena senu in slamu pa pada rapidno. Le svinje in mast pokazuje še vedno mal povratek v cenah.“

Franjo Zebot.

Cebelarsko društvo za Slovenijo.

Dne 6. novembra 1897 se je položil na čebelarskem shodu v Ljubljani temelj „Slovenskemu čebelarskemu društvu za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko.“ V začetku sedanjega stoletja so posamezne omenjene dežele zaradi intenzivnejšega poslovanja druga za drugo ustanovile lastna „deželna“ čebelarska društva, vendar tako, da je pa vsem skupaj ostal list „Slovenski čebelar“ kakor društveno glasilo. Po vojnem prevratu, ko so dežele meje padle, so se deželna čebelarska društva spet strnila v celotno „Čebelarsko društvo za Slovenijo.“ Tako torej to društvo obhaja letos svojo 25letnico. Vsled tega je društveno glasilo „Slovenski čebelar“ izšel v slavnostni obliki, ki se je nad vse pričakovanje, kljub vsem današnjim težočam, posrečila! V krasno slikanem ovoju (platnicah) obsega prva izdaja (št. 1.—4.) 64 strani, ki vsebujejo obširni zgođovinski spis, mnogo člankov strokovne in dru-

manjkanje. Nekoč so začeli premišljevat o svoji grenki usodi ter rekli: „Kdo je kriv vse naše velike nesreče?“ Kdo drugi, kakor Adam in Eva!?! Pa zakaj? Zato, ker Adam in Eva nista izpolnjevala božjih zapovedi. Mučila ju je taka radovednost, da sta jedla sad drevesa v raj, zategadelj ju je Bog kaznoval in s prvima človekoma vred — tudi vse druge ljudi. „Ko bi mi bili na mestu Adama in Eve“, sta govorila drvosek in njegova žena, „mi bi ne bili tako radovedni in neubogljivi.“

V tem času, ko sta se onadva tako pogovarjala, je šel mimo okna njihove bajtice kralj te države. Poslušal je ves pogovor, šel k njima v sobo in rekel: „Oujte me! Hočem vam pripraviti dobro življenje. Jaz vzamem celo družino na svoj dvor, — kjer bo lahko tako dobro živela, kakor jaz sam. Vsaki dan jej bodo moji kuharji pripravili najizvrstnejša jedila, katerakoli si bo družina doželela. Vse kar bo dobila na mizo, jej je dovoljeno uživati, razven enega jedila ne, katero bo vsaki dan na mizi. Ta posoda bo vedno pokrita s pokrivalom.“ Tega pokrivala ne smeta vidva mošt in žena niti odkriti, še manj pa jesti. Če vidva ne ubogata ter odkrijeta ta pokrov — že v tem trenutku vaju vržem iz dvorca, in bosta zopet morala siromašno živeti v revni bajti!“

Drvar in njegova žena sta bila nelzmerno vesela tega, kar jima je kralj razodel. Prav srčno sta se mu zahvalila ter se podala na kraljev dvorec. Tam so služabniki obadva oblekli v prekrasna oblačila, posadili so ju k polno obloženim mizam, kjer sta se gostila, da je bilo veselje. Komaj sta se vsela za mizo, že so je žene polastila radovednost. Rekla je svojemu možu: „Kako misliš ti, kaj je v tem loncu?“ — Mož odgovori: „Nič naju to ne briga, kaj se v loncu nahaja!“ — „Končno, končno“, je rekla žena, „nisem radovedna, pač pa

ge vsebine, veliko podob itd. Za pri čitanju te jubilejne številke nam stopi pred oči v glavnih potezah razvoj in napredek čebelarstva v dobi 25 let, ni razvoj in velik napredek, pomen in važnost čebelarja na razpolago, ta šele zamore pojmiti popolni razvoj in velik napredek, pomen in važnost čebelarstva v narodnogospodarskem, gmotnem, etičnem in vzgojevalnem oziru, kakor tudi velik pomen čebelarstva v naravi. Čebele namreč pospešujejo rodovitost rastlin, kajti veliko število rastlin bi brez posredovanja čebel ne rodilo nobenega sadu. A žalibog, število onih članov, ki so ostali skozi vseh 25 let stanoviti in zvesti „Čebelarskemu društvu“, e silno majhno, namreč 29 Kranjcev, 2 Korošca in 6 Štajercev, skupaj 37. Štajercev pravzaprav je 4, ker eden od teh se je priselil iz Kranjskega, torej tudi Kranjec, drugi — sicer Štajer — pa je pred kratkim odromal v Ameriko.

Četudi smo Štajerci kazali dolgo vrsto let hvaljevredno zanimanje za Čebelarsko društvo, ker večinoma smo tvorili nad eno četrtino članov celokupnega društva, vendar zadnja leta, zlasti pa po prevratu, strokovno zanimanje peša. Temu hočemo in moramo vsaj zdaj ob 25letnici odpomoči! Zdaj je še čas! Vsi čebelarji pristopite k Čebelarskemu društvu! Naj Vas ne plaši „velika številka“ za udnino. Vprašam Vas samo, kaj dobita danes za 50 kron? Koliko je danes vredna 1 krona, se dovolj prepričate pri nakupu raznih vsakdanjih potrebščin. Upam vsakega z mirno vestjo zagotoviti, da samo ta jubilejna številka „Slovenskega čebelarja“ je vredna več kot 50 K! Bodite prepričani, da le govorim v Vašo korist; le prečitajte vestno nekaj letnikov „Slovenskega čebelarja“, našli boste marsikaj koristnega in videli boste, da izven strokovnega društva ni napredka. Ena sama beseda razumnemu človeku večkrat pripomore do stotakov. Na stotine in stotine čebelarjev ima svojo boljšo strokovno izobrazbo zahvaliti društvu ter doseže skozi to boljše dohodke iz čebelarstva. Vprašajte tovariše, ki so celo 25letno dobo, ali vsaj mnogo let, zvesti društvu, vsi Vam bodo to potrdili. Šele z ustanovitvijo „Čebelarskega društva“ se je začelo čebelarstvo prav razvijati, pred tem časom je bilo dolga in dolga desetletja vse v temi. Ako hočete dokaz, Vam samo povem, da v tisti dobi brez strokovnega časopisa in brez društva je trajalo celih 40 let, predno smo Slovenci zvedeli za panj s premakljivim satnikom; ravno tako je minulo 30 let, predno se k nam prišla prva izmetalnica. Torej v lastno korist vsi čebelarji v društvo! Izven dobre organizacije ni strokovne izobrazbe! Kdor nič ne bere, nič ne ve!

Vsem čebelarjem, kateri bodo te besede razumeli in vpoštevali, želi obilo čebelarske sreče ter vesele velikonočne praznike

Ivan Juraničič, čebelarski potovalni učitelj.

„Naš dom“

je izšel. Naročniki ga dobijo za Velikonoč. Vsebinsko je: V uvodnem članku „Naš dom“ podaja dr. Fr. K. L. smer, katere se naj drži „Naš dom“ in naše mladinsko izobraževalno delo. Dekliška zvezarica Savinja in Orlica Micka C. pozdravljate zopet vsi „Naš dom“; orva z ljubko pesmico „Pozdravljaj prijatelj Naš dom!“, druga s pesniško zasnovanim „Pomladnim pismom.“ V članku: „Kako se izobražuje mladina na Danskem“ vidimo, kako skrbijo za samoizobrazbo in samovzgojo mladine v eni

bi rada samo malo odkrila pokrivalo, saj to vendar ni nič slabega! Gotovo je notri neka zelo okusna jed!“ — Toda mož ni bil tako lahkomišeln, kakor žena; reče ji: „Ce odkriješ pokrov, se lahko zgodi kaka nerodnost. Mogoče je tam kakšna mehanika, ki bi počila in bi lahko s tem povzročila šum, da bi ga slišali drugi.“ — „Bog varuj!“, vzklikne žena in že je prenehala dalje govoriti o čudapolnem loncu!

Še isto noč se je ženi sanjalo, da se je pokrov odkril in iz posode je tako lepo zadišalo, kakor še nikoli v njenem življenju. Na pokrivalu pa je bilo zapisano z zlatimi črkami sledeče: „Ce bi kdo vedel to ved, postal bi tako bogat, da bi bil še sam kralj pred njim kakor berač.“ Nato se je drvarjeva žena prebudila in je razložila sanje svojemu soprogju. On ji je rekel, da je preveč mislila na lonec, zato je imela take sanje.

Drugi dan so zopet sedli k obedu.

Žena ni mogla zadržati prevelike radovednosti, rekla je možu: „O, ko bi le samo malo preiskrnila pokrov!“ — „No dobro“, je rekel soprog, „lahko pogledaš, a pazi, pazi! Le samo rahlo in zelo previdno!“ Žena je prišla za pokrov ter ga privzdignila. . . . V tem hipu ste skočili iz posode dve mahni miški na tla ter izginili.

Nato so se odprla vrata, v sobo je pa stopil kralj. On je ves čas opazoval drvarja in njegovo ženo ter jima zapretil: „Ker nista hotela mene poslušati, vaju hočem kaznovati s tem, da ne smeta niti ene minute več živeti na mojem dvoru. Vidva sta o Adamu in Evi slabo sodila, a sama še niti dva dni nista mogla kročiti vajine prevelike radovednosti!“

Tako sta se drvar in njegova žena morala za pet vrtni nazaj v njuno revno bajtico ter začeti prejšnjo bedno življenje.